

Der Tünnes log em Krankehuus zemlich aangeschlagen. Do kütt der Schäl in besöke. Mensch, dä soh us, dä Tünnes! Dä hatt e blau Aug un ene verbunge Ärm. Un do säht dä Schäl: “Wie häs de dat dann aangestellt? Gester han ich dich noch gesinn Ärm en Ärm met nem leckere Mädche. Do wors de op der Scheldergass am Flaniere.”

“Jo”, hät e gesaht, der Tünnes, “dat es et jo grad. Ming Frau hät mich mich och gesinn.”

Der Tünnes säht: “Ming schönste Stunde han ich dem Hännesche zo verdanke.” Säht der Schäl: “Wat, geihs de vill en et Hännesche?”

“Nä”, säht der Tünnes, äwer ming Frau.

Der Schäl säht för der Tünnes: “Sag ens, Tünnes, wenn de dich noch ens en der Nöh vom Finster met dinger Frau avknutschs un se bütze deis, dann bes doch esu god, maach de Gadinge vür oder treck de Rollade runder. Do stundte gestern de Pänz op der Stroß, die wore dich am Beobachte un han sich kapodd gelaach.” Do säht der Tünnes, “Wat verzälls de dir dann do? Ich wor gestern gar nit doheim un ben eets späd ovends noh Hus gekumme.”

Usselmann, Ilse (77): *Tünnes-un-SchääI-Witze*

dɛ:ɐ tʏnəs lɔ:x ʔem 'kʁan̩kəhu:s 'tʃɪmlɪf ʔa:njəfla:ŋ ʔʊn dɔ kʏt:ɐ ʃɛ:l ʔin bəzø:kə mən:ʃ dɛɣ so: ʔʊs: dɛ tʏnəs dɛ had_ə bləʊ ʔoʊx ʔʊnə fəbʊŋənə ʔɛm ŋ_a zɛ:t:ɛ ʃɛ:l vi hɛs tɛ dat:an ʔa:njɛftɛlt jɛstɛn han_ɪf dɪf nɔx jɛzɪn: ʔɛm_en ʔɛm:e_nəm lɛkɛvə mɛ:tʃə dɔ vɔ:s tɛ_ɔp tɛ 'ʃɪldɛjas: ʔam flaniɛvə jɔ: hɛt:ə jɛzət dɛ tʏnəs dat ʔɛs_ət jø jɛa:t mɪŋ fʁəʊ hɛt mɪf_ox jɛsɪn

dɛ tʏnəs:ɛ:t mɪŋ ʃø:nstə ʃtʊndə han_ɪf: dem hɛnəsʃə tʃo fɛdan̩kə sɛ:t:ə ʃɛ:l va:t jɛ:s tɛ fɪl_en_ət hɛnəsʃə nɛ: zɛ:t:ə tʏnəs ʔɛvə mɪŋ fʁəʊ

dɛ:ɐ ʃɛ:l sɛ:tʃʊm tʏnəs hœv_əns tʏnəs vɛn dɛ dɪf nœv_əns ʔɛn dɛ nœ: fɔm fɪn:stɛ mɛd:ɪŋə fʁəʊ 'ʔafknu:tʃs ʔʊn zə bʏtʃə dɛɪs dan zɛɪ dœv_ɛzo jɔ:t ma:x dɛ jɛdɪŋə fʏɣ ʔodɛ tʁɛk dɛ 'vɔla:d_œvʊndɛ dɔ ʃtʊn:tə jɛstɛn dɛ pɛndz_ɔp tɛ ʃtʁɔ:s di vɔ:və dɪf ʔam bə'ʔo:baxtə ʔʊn han zɪf ka'pɔt jɛla:x ŋ_a zɛ:t:ɛ tʏnəs vat fɛtʃɛl'sə dɛɣ dan dɔ: ʃ_vɔ: jɛs:ən ja: nɪd:ɔhɛɪm ʔʊn bɛn ʔɛ:tʃ ʃpɛ:t ʔɔ:vəns nɔ hʊs jɛkʊmə